

21. ČÍSLO / IV. ROČNÍK

5,- Kč (6,- Sk)

26. KVĚTNA 1996

Z obsahu:

„Plná milosti“

Jan Pavel II. při
generální audienci
8. května 1996.
– strana 2 –

Per Mariam ad Spiritem

Úvaha k liturgické
slavnosti Seslání
Ducha svatého.
– strana 4 –

Letnice nad Libanonem

„Nikdy jsem neviděl
národ, který má
tolik víry,“ pravil
otec Tardif po své
poslední cestě do
Libanonu.
– strana 8 –

„Horká brambora“

Na okraj článku
Lysické melodrama
(KT 18/96).
– strana 12 –

Doktor Brzek nás nevyšetřoval

Poznámka k přednáš-
ce MUDr. Antonína
Brzka v Přerově.
– strana 13 –

**Ti všichni jednomyslně
setrvali v modlitbách,**
spolu se ženami, s Ježíšovou Matkou Marií
a s jeho příbuznými ... (Sk 1,14)

„Plná milosti“ Mariino jméno v očích Boha

**Čtení Lk 1,26b–31. 1. Ve vypravování o Zvěstování první slovo andělského pozdravu: „Bud' zdráva“ (Ize také překládat: Zaraduj se!) je pozdravem vyzývajícím k radosti, který připomíná proctví Starého zákona adresované „dceři Si-
onské“. Tím jsme se zabývali v předešlé katechezi a vyjádřili i důvody, z nichž tato vázva vyvěrá: přítomnost Boha uprostřed svého lidu, příchod mesiášského krále a mateřská plodnost. Tyto důvody nacházejí v Marii své naplnění.**

Když se anděl Gabriel obrací k nazaretské Panně, nazývá ji po pozdravu „*chaire – bud' zdráva*“ **kecharitomené – plná milosti**. Slova „*chaire*“ a „*kecharitomené*“ v řeckém textu mají úzkou souvislost: Maria je vyzývána, aby se radovala, především proto, že ji Bůh miluje a že ji naplnil milostí vzhledem k božskému mateřství!

Víra církve a zkušenost svatých učí, že milost je pramenem radosti.

Víra církve a zkušenost svatých učí, že milost je pramenem radosti a že pravá radost pochází od Boha. V Marii jako v křesťanech božský dar plodí hlubokou radost.

četí obdařena leskem jedinečné svatosti a z Božího rozkazu pozdravena zvěstujícím andělem jako „*milosti plná*“ (LG 56).

Hojnost milosti je skrytým základem duchovního bohatství v Marii.

Skutečnost, že ji nebeský posel tak nazývá, dodává andělskému pozdravu vyšší hodnotu: je odhalením tajemného spásonosného plánu vůči Marii. Jak jsem napsal v encyklice **Redemptoris Mater**: „*Plnost milosti označuje veškerá nadpřirozená obdarování, jichž se dostalo Marii vzhledem ke skutečnosti, že byla vyvolena a určena k tomu, aby se stala Matkou Krista*“ (č. 9).

Jan Pavel II. také pozdravil české poutníky:

Vítám poutníky ze Sloupu v Moravském Krasu, poutníky z Brodku u Přerova, poutníky z Třebíče, poutníky z Vranovic a Mutěnic a ostatní poutníky z Moravy!

Předevčirem jste slavili svátek svatého Jana Sarkandra. Tento kněz dokázal žít z velikonočního tajemství: Spasitel byl pro něho silou i v mučednické smrti. Necht' i vy nacházíte sílu v Kristově kříži a v jeho zmrtvýchvstání.

Z celého srdce žehnám vám i vašim drahým doma. Chvála Kristu!

2. Kecharitomené: tento termín adresovaný Marii se jeví jako vlastní kvalifikace ženy určené k tomu, aby se stala Ježíšovou matkou. Vhodně to připomíná **Lumen gentium**, když tvrdí: „*Nazaretská Panna byla od prvního okamžiku svého po-*

„**Plná milosti**“ je Mariino jméno v očích Boha. Podle Lukášova vyprávění je anděl užívá dříve než vysloví jméno „**Maria**“, a tak vyzdvihuje převládající aspekt, který Pán vnímá v osobnosti nazaretské Panny.

Výraz „**plná milosti**“ překládá řecké slovo *kecharitomené*, jež je trpným přičestím. Aby se přesněji vyjádřil odstín řeckého slova, nemělo by se říkat prostě „**plná milosti**“, nýbrž „**naplněná milostí**“ či „**zahrnutá milostí**“, což by jasně označovalo, že jde o dar, který Bůh udělil Panně. Termín ve formě minulého přičestí potvrzuje obraz dokonalé a trvalé milosti, jež zahrnuje plnost. Totéž sloveso s významem „**obdařit milostí**“ je použito v listu Efesanům, aby se označila hojnost milosti, kterou nám udílí Otec ve svém milovaném Synu (1,6). Maria ji dostává jako prvotina vykoupení (srv. **Redemptoris Mater**, č. 10).

3. V případě Panny se zásah Boha jistě jeví jako překvapující. Maria nemá vůbec žádný lidský titul, aby přijala zvěst o příchodu Mesiáše. Není ani velebnězem, oficiálním představitelům hebrejského náboženství, ba ani mužem, nýbrž mladou ženou bez jakéhokoliv vlivu ve společnosti své doby. A nadto pochází z Nazareta, z vesnice, kterou Starý zákon nikdy neuvádí. Netěšil se dobré pověsti, jak vysvítá z Natanaelových slov, zaznamenaných v Janově evangeliu: „*Z Nazareta? Co odtamtud může vzejít dobrého?*“ (Jan 1,46).

V Marii, na úsvitě Nového zákona, naprostá nezaslouženost (gratuitas) Božího milosrdenství dosahuje nejvyššího stupně.

Mimořádný ráz Božího zásahu a bez jakéhokoliv zásluhy vysvítá ještě jasněji ze srovnání s Lukášovým textem, který uvádí Zachariášův příběh. Tu je jasně vyzdvíženo, že jde o kněze jeruzalémského chrámu, ale i příkladný život jeho i manželky Alžběty, vzory spravedlivých Starého zákona: „*Oba byli spravedliví před Bohem a žili bezúhonně podle všech Hospodinových příkazů a ustanovení*“ (Lk 1,6).

Původ Marie naopak není ani označen: výraz „*z rodu Davidova*“ (Lk 1,27) se totiž vztahuje pouze na Josefa. Není tu nejmenší zmínka, jak se Maria chovala. Takovou literární formou Lukáš ozřejmuje, že u ní vše vyvěrá ze svrchované milosti. Nepochází z žádného záslužného titulu, co jí bylo uděleno, nýbrž jediné že v ní Bůh zcela svobodně a bez jakékoliv její zásluhy našel zalíbení.

4. Evangelista tím jistě nemínil zmenšovat výsostnou osobní hodnotu Svaté Panny. Spíše chce prezentovat Marii jako čirý plod dobrotivosti Boha, který se jí tak zmocnil, že ji učinil, podle oslovení užitého andělem „**plnou milostí**“. A právě hojnost milosti je skrytým základem duchovního bohatství v Marii.

V Marii Boží zalíbení, dosvědčované vyvolenému národu a zvláště pokorným a chudým, dosahuje svého vrcholu.

Ve Starém zákoně Jahve ukazuje hojnost své lásky mnoha způsoby a v tolikerých situacích. V Marii, na úsvitě Nového zákona, naprostá nezaslouženost (*gratuitas*) Božího milosrdenství dosahuje nejvyššího stupně. V ní Boží zalíbení dosvědčované, vyvolenému národu a zvláště pokorným a chudým, dosahuje svého vrcholu.

Církev živená slovem Pána a zkušeností svatých vybízí věřící, aby upírali svůj pohled na Matku Vykupitele a aby se cítili milováni Bohem jako ona. Vybízí je, aby byli pokorní a chudí jako ona, aby podle jejího příkladu a díky její přímluvě dokázali vytrvat v Boží milosti, která posvěcuje a přeměňuje srdce.

(Radio Vaticana)

Liturgická čtení

1. čtení Sk 2,1–11

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přizene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělili se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali.

V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali:

„Ti, co tak mluví, nejsou to Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Partové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. čtení 1 Kor 12,3b–7.12–13

Bratři! Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.“

Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný.

Tělo je také pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo. Tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo – ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní – všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

Evangelium Jan 20,19–23

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se.

Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Myšlenka na neděli

Obnova ducha Duchem

Zamyšlení nad úryvkem Sk 2,1-12

Všichni byli naplněni Duchem svatým.

Vyprav se dnes do Jeruzaléma na slavnost Letnic. Připoj se k poutníkům, kteří sem o této příležitosti putují z celého známého světa. Nepřicházejí sem jako turisté ze zvědavosti, za rozptýlením či rekreací. Svatopisec výslovně hovoří o jejich zbožnosti. Přišli na posvátná místa Hospodinoва, která stále pokládají za svůj domov, neboť je sem táhne jejich srdce, ať už byvají kdekoliv v daleké cizině. Za vytrvalost, s jakou tito poutníci přijali Boží pozvání, dostane se jim dnes mimořádné milosti, která daleko přesáhne to, oč sami prosí. I pro tebe je důležité, abys byl vnímavý k Božímu hlasu a měl dostatek ochoty jít za jeho voláním na ta místa, kde ti Bůh chce udělit své mimořádné dary. Nelituj obětí, které vyžaduje cesta. Zeptej se těch kolem, jaké obtíže museli překonat a kolik času museli obětovat, aby se dostali do tohoto Svatého města.

Ježíšovi učedníci udělali, jak jim Pán přikázal. Jsou všichni společně pohromadě. Jsou nejen v jedné místnosti, ale jsou i jedné mysli. Spojili se, aby tak splňovali předpoklad, za jakého podle svého slibu Pán přebývá uprostřed nich⁽¹⁾. Vytrvalou modlitbou se otevírají působení Ducha Utěšitele, jehož příchod jim Pán také přislíbil. Na jeho sliby se můžeš spolehnout i ty a mělo by být tvou hlavní starostí, abys ze své strany splnil důsledně všechny podmínky, které Ježíš stanovil. Především však je třeba, abys Ježíšova zaslíbení, která ti Ježíš adresuje, skutečně znal a bezvýhradně věřil svému Pánu.

Mohutný hukot a ohnivě jazyky jsou mimořádná znamení, jimiž Duch Boží provází svůj jedinečný zázračný příchod. Přichází dokonat u těchto následovníků Kristových rozhodující obrat, který je potřebný k tomu, aby se mohli stát posly, hlasateli a budovatelé pravého Božího království. Ještě před deseti dny se domnívali, že bude mít podobu pozemského izraelského panství, sebe pak viděli v pozici čelných ministrů a vládců. Uvědom si opět, jak hluboce mohou naše zamilované a zakořeněné představy a očekávání deformovat skutečný smysl Božích slov. Ale i když apoštolové stále ještě nechá-

pali, udělali nicméně to, co je nejdůležitější: uvěřili, že potřebují zásadní proměnu, a uposlechli a udělali tak, jak jim Pán přikázal. To, čeho Ježíš nedosáhl ani při svém dlouhodobém osobním styku s nimi, to nyní dokoná slíbený křest ohněm. Bůh používá jak trpělivou shovívavost, tak mimořádné zásahy i radikální působení milosti.

Potřebuješ především uznat, že ani nejsi schopen dostatečně pochopit, jak velmi mohou být tvé vlastní představy, touhy, názory a postoje vzdáleny od toho, co je skutečně Boží. Potřebuješ připustit, že můžeš v dlouhodobém sebeklamu pokládat své myšlenky a aspirace za záměry a plány Boží, a odmítat přitom to, co opravdu pochází od Pána. Že dříve, než se staneš skutečným dělníkem evangelizace, potřebuješ i ty projít křtem ohně, který tě vyléčí ze sebestředné orientace, hukotem vichru vymete tvou duši od sobeckého sebezalíbení a uvolní tvé síly, aby se staly povolným nástrojem nikoliv tvého, ale Božího působení. To je ten nejvýznamnější dar, který ohnivým znamením Ducha svatého zažehne v tobě skutečné Boží světlo a skutečnou Boží lásku.

Všechny ostatní dary se dostaví v té míře, v jaké jich bude pro Boží království zapotřebí a kolik místa jim připraví tvoje víra.

Tyto projevy Ducha jsou dány jednotlivcům k tomu, aby mohli být užiteční⁽²⁾. Apoštolové potřebovali promlouvat ke všem národům. Duch Boží jim tedy uděluje dar jazyků, který jim neslouží k samoučelné exhibici ani k vyvolávání úžasu, ale ke skutečnému dorozumění se všemi lidmi, které Bůh volá do svého království. Ti, kteří jim naslouchají, rozumějí tak nejen své rodné řeči, ale především smyslu a obsahu zprávy o velkých Božích skutcích, kterou jim apoštolové z Kristova příkazu pod působením Ducha svatého zvěstují.

Vyhledej ve večeradle Marii, která jediná sem nevstoupila proto, aby zde prožila své obrácení, ale aby svolávala na přítomné příchod svého Snoubence, jemuž je věrnou a pokornou služebnicí po celý svůj život. Není nikoho, kdo by tě mohl lépe připravit na přijetí Ducha svatého než Maria, Matka Ježíšova a Matka právě se rodící církve. Z obou těchto důvodů je také tvůj Matkou. Všechny, které dnes objímá, Duch znovu tvoří a obnovuje jejich tvář.

Nepřestávej jí děkovat a vzdávat chválu Bohu.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾Mt 18,20.

⁽²⁾1 Kor 12,7

Maria

červánky naší spásy

Maria, Královno apoštolů a záštitu církve! Tebe si Bůh vyvolil mezi všemi ostatními tvory, abys měla podíl na vykoupení lidstva a spásy nesmrtelných duší. V pradávných dnech v ráji jsi byla zaslíbená dětem obtíženým vinou Evy jako veliká Žena, která nám přinese Vykupitele. Bůh poslal anděla, aby tě zasvětil do spásného plánu nebes. Ty jako neporušená panna z Nazareta jsi byla povolána za spolupracovnici velkého díla spásy. Tvůj souhlas služebnice byl podle úradku věčného Otce počátkem vykoupení a úsvitem spásy. V pokorném plnění Boží vůle jsi byla stále prostou, ochotnou a poslušnou služebnicí věčného úradku. V osobě svého miláčka předal tvůj Syn v oné trpké a velké hodině, když nás převáděl ze smrti k životu, tvoji mateřské ochraně všechny vykoupené jako tvoje děti.

Od té chvíle jsi pro všechny mocnou přímlovkyní u Boha. Jsi Pomocnicí křesťanů, Těšitelkou zarmoucených, Útočištěm hříšníků, Matkou vykoupených, Královnou apoštolů.

Proto klademe všechna naše díla pod tvou ochranu. Žehnej našim záměrům a naší práci, aby z ní vzešlo požehnání pro církev tvého Syna a pro nesmrtelné duše, které vykoupil svou předrahou krví. Dopřej nám, abychom podle tvého zářivého příkladu vyrostli na pravé apoštoly. Učiň z nás svou přímlovou skutečné zvěstovatele božské vykupitelské lásky, abychom nezištně připravovali cestu království pravdy a milosti.

Amen.

Úvaha k liturgické slavnosti – Seslání Ducha svatého

Per Mariam ad Spiritum

Když byl Pán před zraky svých učedníků vyzdvižen a oblak jím ho vzal z očí, zanechal zde na zemi jen docela nepatrný hlouček svých věrných uprostřed židů, kteří jej nepřijali, a záplavy pohanů celého světa. Skutky apoštolské nám připomínají jmenovitě jedenáct apoštolů, kteří spolu s několika Ježíšovými příbuznými, učedníky, věrnými ženami a Marií, jeho Matkou, tvořili základ budoucí církve. Bylo to úhrnem asi 120 osob. Z celoživotního Ježíšova působení zůstalo tedy něco přes sto Kristových následovníků v čele s apoštoly a Ježíšovou Matkou. Ježíš odešel a nechal je uprostřed světa s úkolem hlásat evangelium všemu stvoření. Nenechal je však sirotky.

Skutečnost, že po dvaceti stoletích jsme členy Kristovy církve, která je rozšířena po celém světě, je jasným důkazem toho, že títo první Kristovi následovníci svůj úkol splnili. Ačkoli jejich situace byla krajně nepříznivá, nezalekli se obtíží, neboť uvěřili slovům svého Pána a Mistra. Jejich úspěšné vykročení k dílu evangelizace zůstává pro nás inspirujícím příkladem, jak dostát poslání, které jsme přijali spolu s Kristovým křtem také my.

Odebrali se nejdříve do ústraní.

Především nezůstali bezradně stát a hledět do nebe. Přijali skutečnost, že Ježíš nebude mezi nimi přítomen tak jako dosud. Uvěřili však, že přesto s nimi zůstane po všechny dni až do skonání světa. Uvěřili, že jim pošle Utěšitele, Ducha pravdy, který jim všechno připomene a všemu je naučí. Nedali se tedy do práce na vlastní pěst, nýbrž odebrali se nejdříve do ústraní, aby se vytrvalou modlitbou připravili na hodinu, kdy budou pokřtěni Duchem svatým.

Jsou-li okna duše potřísněna nebo dokonce zanesena smyslností, lakotou, sobectvím, sebeláskou, domýšlivostí, nemůžeš vidět ani přijímat světlo a teplo Ducha svatého.

K této přípravě se shromáždili kolem Matky Boží Panny Marie. Ona je cestou a mostem, který si zvolil Duch svatý ke svým příchodům na tento svět. Skrze

Marii počal Duch svatý lidský život Božího Syna. Ona je opět zde ve chvíli, kdy přijde, aby začal své obdivuhodné působení světla, lásky a milosti, které *promění tvářnost země*. Protože to bude On, a nikoliv lidé, kdo tuto proměnu způsobí.

Devítidenní soustředění před Letnicemi bylo především dobou, ve které se apoštolové připravovali, aby se stali nástroji Ducha svatého. Byly to **exercicie vnitřního obrácení** od sebelásky, pýchy, nevěry, zbabělosti a samolibosti k pokorné odevzdanosti, obětavosti, horlivosti, víře, statečnosti a věrnosti Pánu tak, aby už *nežili oni, ale žil v nich Kristus*.

Královna apoštolů byla sama jejich pravzorem.

Ta, která jako Královna apoštolů se spolu s nimi a za ně modlila uprostřed nich, byla sama jejich pravzorem, neboť v pokorné, čisté a věrné odevzdanosti a dokonalé *služebnosti* Bohu žila po celý svůj život.

Když pak sestoupil Duch za víchru v podobě ohnivých jazyků a dokonal v apoštolech proměnu, kterou Pán svým věrným slíbil, vycházejí z večeřadla, aby ihned zahájili činnost, kterou chápou jako svůj prvořadý úkol: **jdou hlásat evangelium**. Nesetkáváme se u nich s žádným samoočelným hloubáním či diskuzemi, ale s přímočarou a **všem přístupnou a dostupnou evangelizací**. Promlouvají tak, *jak jim Duch dává*

promlouvat. To se netýká jen formální stránky jazyka či řeči, ale také **sdělovaného obsahu**. Jejich kázání nejsou pro ně příležitostí k sebezpředvádění ani sebezprosazování; jsou **služebníky Božího slova**, neboť mluví tak, jak jim dává promlouvat Duch.

Pokud mluví o sobě, pak jen proto, že se dovolávají své **osobní zkušenosti ze společenství s Pánem**. Když hledali náhradu za odpadlého druha, kladli důraz na to, aby měl podobnou zkušenost jako oni. Bez takové zkušenosti není dost dobře možné hlásat radostnou zvěst. Právě proto, že *s ním jedli a pili a byli svědky jeho zázraků*, mohou se odvolávat na Mistra. Pro apoštoly nebyly Kristovy zázraky stejně jako divy, které oni sami v jeho jménu vykonali, něčím mimořádným, nýbrž samozřejmou součástí hlásání Božího slova, a to nikoliv proto, že se jim to líbilo nebo že to bylo právě moderní, ale protože tak jim to uložil jejich Mistr, a tak je také vedl Duch svatý.

Bůh se nemění tak, jak se mění lidé.

Rádi mluvíme o tom, že máme jiné podmínky pro evangelizaci. Pokládáme je za mnohem obtížnější a složitější, hledáme různá „lidská řešení, lidské nástroje a lidskou moudrost“, jak se s nimi vyrovnat, ale málo při tom myslíme na ty nejpodstatnější podmínky nadpřirozeného charakteru, které musíme splňovat především v nás samých.

Jen uvažme, jak se diametrálně změnil náš postoj ke všemu nadpřirozenému a zázračnému. Nejen že dnes zázraky a prorocství už nepokládáme za samozřejmé, ale často je máme spíše za nevhodné. Ty, kteří vybočí ze zavedeného všedního průměru přirozené prostřednosti a osvědčují skutečné dary Ducha, posuzujeme spíše jako podezřelé, ne-li nebezpečné. Pro současné teology přestalo být prvotním a nejdůležitějším úkolem *zvěstovat evangelium* tak, aby bylo srozumitelné *všemu stvoření*, ale kladou Boží slovo na pitevní

Charakteristickými znaky přítomnosti Ducha svatého a jeho působení je pokoj, radost, trpělivost, dobrota, věrnost, laskavost, soucit. Je to ovoce Ducha, které uschopňuje k dosažení plnosti života.

stůl, aby podle svého domýšlivého sebevědomí oddělovali, co se jim na něm ještě líbí, a co už ne. Odvolávají se nikoliv na svou osobní zkušenost s Bohem, ale na zkušenost lidí, kteří Boha nepoznali a ani nemohli poznat, jestliže k nim nedospěla věrohodná zpráva o jeho přítomnosti, neboť nepotkávají ty, kteří ji skutečně a přesvědčivě prožívají. To, co mnozí teologové hlásají, není Boží, ale jejich vlastní slovo, které ovšem Duch nemůže *potvrzovat divy a znamením*, a není proto divu, že žárlivě žehrají na ty, kteří se dále přidružují toho způsobu, jaký Duch svatý zavedl již od prvních Letnic.

Odebrat se spolu s Marií do ticha večeřadla.

Bůh se nemění tak, jak se mění lidé, a ani změny, jimiž prochází člověk a jeho společnost, bychom neměli přeceňovat. Je-li zapotřebí promlouvat k dnešním lidem jinak než za dnů apoštolů, Duch to zajisté ví lépe než my a musíme se opět spolehnout na něho, neboť především On nám může dát, aby nám i dnes rozu-

měli *Médové, Partové i obyvatelé Mezopotámie*. Ale k tomu je nezbytné, abychom se působení Božího Ducha otevřeli. Není k tomu jiný způsob než ten, který známe z praxe apoštolů: nesmíme zůstat stát a jen *hledět do nebe*, ale odebrat se *spolu s Marií* do ticha večeřadla, abychom tu v opravdové modlitbě **prožili své obrácení**. Nemůžeme totiž *vyjít ven*, dokud neopustíme sebe a neprožijeme **skutečné setkání s Pánem**, nebudeme s ním jíst a pít a vidět jeho divy a zázraky. Nemůžeme začít hlásat evangelium, dokud nebudeme tak otevření Duchu svatému, abychom mluvili jen tak, *jak On sám nám bude dávat, abychom promlouvali*. Nemůžeme vyjít ven, dokud nepřestane pro nás být pouze nějakým symbolem někde v dálce či hloubce a nenaučíme se vnímat jeho blízkost a bezprostřední osobní společenství, takže se stane naším životem a naší silou.

Nejvíce zatemňuje duchovní zrak sebeláska, která nevnímá, co Duch působí, ale přičítá to sama sobě. Duch Boží není nějakou abstraktní energií ani magickou silou. Je přece **jednou ze tří božských osob**, na kterou se můžeme a máme osobně obracet se stejnou důvěrou a otevřeností jako na Syna a na Otce. Tato „neznámá Osoba“, která je plností poznání i plností lásky, která je zosobněním nejdůvěrnějšího a nejkrásnějšího Společenství, jaké existuje mezi Otcem a Synem, chce být i pro nás pravým Přítelem, neboť právě On sám je plností milosti a podstatou našeho spojení s Bohem.

Nikdo z lidí jej nepoznal důvěrněji a bezprostředněji než jeho Snoubenka Panna Maria. Nikdo nás nemůže lépe naučit znát věčnou Lásku. Obrátme se na ni, Nádobu vyvolenou a Stánek Ducha svatého, ona nás s radostí uvede do jeho důvěrného a trvalého společenství. -ire-

Ohnivě jazyky

„Spojení v mimořádném večeřadle modlitby se mnou, milí synové, slavíte dnes slavnost Ducha svatého.

Nacházela jsem se s apoštolý a učedníky ve večeřadle v Jeruzalémě, když se udál zázrak seslání Ducha svatého v podobě ohnivých jazyků. A s radostí jsem viděla zázrak jejich úplné proměny. Z dřívějších bázlivců a ustrašenců vyšli z večeřadla odvážní a nebojácní svědkové Ježíše a jeho evangelia.

V duchovním večeřadle mého Neposkvěšeného Srdce se musí teď uskutečnit zázračná událost druhých Letnic, po nichž voláte a které očekáváte.

Ještě sestoupí na církev a na celé lidstvo zázračné ohnivě jazyky.

Jazyky božského ohně dodají teplo a život lidstvu, prochládlému egoismem a nenávisť, násilím a válkami. Vyprahlá země se tak otevře vánku Božího Ducha, jenž je proměnění v novou a podivuhodnou zahradu, a v ní bude s vámi stále přebývat Nejsv. Trojice.

Ohnivě jazyky sestoupí, aby osvětlily a posvětlily církev, která prožívá temnou hodinu Kalvárie a je bita v pastýřích, zraňována ve stádě, opouštěna a zrazována svými členy, vystavena víchru bludů, prosáklá ztrátou víry a odpadlictvím.

Božský oheň Ducha svatého ji uzdraví z každé nemoci, očistí od každé skvrny a nevěry, oděje ji novou krásou, zahalí ji svým jasem, takže bude moci nalézt znovu svou jednotu a svatost a světu vydá plné, univerzální a dokonalé svědectví o Ježíšovi.

Ohnivě jazyky sestoupí na vás, moji ubozí synové, které tak podvádí a svádí Satan a všichni zlí duchové, kteří v těchto letech dosáhli velkého triumfu.

A tak budete osvíceni tímto božským Světlem a uvidíte sebe samy v zrcadle pravdy a svatosti Boží.

Bude to jako soud v malém, který otevře dveře vašeho srdce k přjetí velkého daru Božího milosrdenství.

Duch svatý tedy učiní nový zázrak všeobecné proměny v srdcích a v životě všech: hříšníci se obrátí, slabí budou posíleni, nemocní dosáhnou zdraví, zbloudilí se navrátí do Otcova domu, oddělení a rozdělení dojdou k plné jednotě.

Tak se uskuteční zázrak druhých Letnic, které přijdou s triumfem mého Neposkvěšeného Srdce nad světem.

Teprve pak uvidíte, jak *ohnivě jazyky* Ducha Lásky obnoví celý svět, a ten bude úplně proměněn největším projevem Božího milosrdenství.

Proto vás zvu, abyste strávili tento den ve Večeřadle spojení v modlitbě se Mnou, Matkou

Utíkejme se k Panně Marii a vrhněme se jako malé děti s dokonalou důvěrou do její náruče; v každé chvíli, za všech okolností obračejme se na tuto sladkou Matku, vzyvejme její Lásku, mějme pro ni srdce skutečně synovské.

(sv. František Saleský)

milosrdenství, v naději a toužebném očekávání blízkých Letnic.“

Valdragone 28. června 1995
(Duchovní cvičení formou večeřadla s 20 biskupy a 300 kněžími MKH z Evropy, Ameriky, Afriky, Asie a Oceánie)

Středověká inkvizice – II.

Historická skutečnost a legenda

Walter Brandmüller

Veronské dekrety o kacířích

Rozvoj katarismu a waldenství včetně odnoží, jakož i ohromnost církve i světského panstva touto masovou herezí vedly k první společné reakci císaře a papeže.

Konvent ve Veroně r. 1184 se svými oběma dekrety, císařským a papežským, to jasně ukazuje. Text císařského dekretu se ztratil, text papežského zůstal zachován. Vyhlašuje nejdříve exkomunikaci všech, kdo se odváží kázat bez církevního pověření, všech, kdo učí o svátostech církve jinak než církve, a všech, kdo nějak podporují kacíře. Dále propadá exkomunikaci ten, kdo je podezřelý z hereze a není ochoten očistit se přísahou (přísaha jako test pro kathyry).

Klerik usvědčený z hereze má být sesazen, zbaven svého důchodu a vydán světskému soudu k potrestání, pokud okamžitě neodpřisáhne, veřejně neodvolá a nevykoná zadostiučinění. Totéž platilo pro laika usvědčeného z hereze. Klerikové, kteří znovu upadli do bludu, měli být bez dalšího výsledku předáni světskému soudu. Jako významný výsledek tohoto setkání Lucia III. s Barbarosou zaznamenává historie zavedení biskupské inkvizice. Stejně jako předchozí ustanovení, byla i ona, podle slov papeže, výsledkem rady a podnětu císaře a jeho knížat.

Zcela podobně vyznělo ustanovení Lucia III. Každý arcibiskup nebo biskup má buďto sám, nebo prostřednictvím pověřené osoby jednou až dvakrát ročně navštívit farnosti, které jsou v podezření, že v nich bydlí kacíři, a přísahou zavázat tři nebo více důvěryhodných mužů, aby jme-

novali všechny, o nichž se doví, že jsou kacíři. Ty pak je třeba předvolat k soudu. Pokud by se způsobem obvyklým v zemi (přísahou, Božím soudem) nemohli očistit z tohoto obvinění nebo upadnou-li poté, co se mohli očistit, znovu do bludu, mají být potrestáni podle rozsudku biskupa. Odepírání přísahy platí jako důkaz hereze. Nositelé světské moci musí přísežně příslibit, že budou církev při potírání kacířství účinně podporovat a provádět stejně císařská i papežská nařízení, v opačném případě je třeba potrestat je trvalým zbavením úřadu a exkomunikací, jejich zemi pak interdiktum.

I když tento papežský zákon mohl mít platnost císařského zákona, vydal Barbarosa ještě vlastní konstituci, v níž nad heretiky vyhlašoval říšskou klatbu, což se dalo najevo symbolicky staženou rukavicí hosenou na zem.

Trest smrti pro bludaře

Od této chvíle působily říšská a církevní moc, i kdyby se v jiných věcech svářily, svorně spolu, aby rozdrtily herezi jako mezi dvěma mlýnskými kameny.

Už r. 1213 příslibil Bedřich II. svou podporu Inocenci III., který nastoupil svůj úřad r. 1198. Čím víc se postupem času upevňovalo jeho vladařské sebevědomí a státnické představy, tím rozhodnějším se stával i jeho postoj k silám, které ho podle jeho názoru ohrožovaly: byly to hereze a papežství. Pro Bedřicha II. zajištění říše zahrnovalo i obranu víry, vždyť plně zastával pojetí své doby, že bludař se bouří proti císařské moci, když se odděluje od církve. Už když jako mladý císař při své korunovaci v r. 1220 udělal z církevního ustanovení 4. lateránského koncilu proti

bludařům světský zákon, zdůvodňoval tresty katarů tím, že je daleko závažnější urážet věčný majestát než ten pozemský. Teď očekávají klatba a vyobcování každého heretika na území říše.

Zvláštní význam má císařův dopis zasláný v březnu 1224 říšskému vikáři v Lombardii, arcibiskupovi z Magdeburgu. Tady totiž Bedřich, když poukázal na úděsné rozšíření bludu v Lombardii, poprvé hrozí kacířům trestem smrti, a to upálením na hranici. Snadno si domyslíme, že tak drakonické opatření jako smrt na hranici se nedalo provést jen tak beze všeho. Když Podesta z Rimini r. 1226 skutečně chtěl upálit kacíře, vypuklo povstání. Brescia se odvážila teprve r. 1230 na naléhání svého biskupa, dominikána, vtělit tento strašný statut do svých zákonů. Ale císař si tím nedal bránit ve svém pronásledování kacířů. R. 1231 je upalování kacířů nařízeno i na Sicílii, v dalším roce je povýšeno na říšský zákon.

Císař zůstal do konce života věrný této politice vůči kacířům, i když sám se ocitl ve smrtelném nepřátelství s papežstvím a sám byl vícekrát exkomunikován a na koncilu v Lyonu 1245 dokonce jako kacíř a křivopřisežník odsouzen a sesazen. Církevní kruhy naproti tomu nebyly hned tak srozuměny s usmrčováním kacířů. Jako příklad si uveďme sv. Bernarda z Clairvaux. Když r. 1144 v Kolíně n. R. přišel k pogromu, při němž byli kacíři proti vůli kněžstva rozběsněným davem vlečeni na hranici a upalováni, zdráhal se i Bernard souhlasit s počinem lidu. „Oceňujeme,“ napsal, „jeho horlivost, ale ne to, co udělal, neboť víra je dílem přesvědčování, nedá se vynutit násilím.“

Bernardovo stanovisko k problému kacířství vůbec můžeme vysledovat z jeho kázání o Velepísní. I když se text této starozákonní knihy nijak nedotýká tématu kacířství, bývalo zvykem vyklá-

dat verš 2, 15 („Lišky nám schyťte, lištičky malé, plenící vinice, naše vinice, když kvetou!“) alegoricky, pokud jde o kacíře, a toto místo bývalo spojováno s dalšími místy knihy Soudců (15, 3-6) o válce Izraelců proti Filištanům: „Samson odešel a pochytil tři sta lišek. Potom vzal pochodně, svázal vždy dvě lišky ocasy k sobě a mezi ně připevnil pochodeň. Pochodně zapálil a lišky pustil do obilných polí Pelištejců. Zapálil jak kopky, tak nepožaté obilí, dokonce i vinice a olivy.“

Když Bernard od r. 1135 začal kázat na tento text, poslal mu probošt premonstrátského kláštera Steinfeld zprávy o bludařských pletichách v Kolíně, protože předpokládal, že se tím Bernard bude zabývat. Bernard se toho skutečně chopil, takže jeho vyvoody jsou pro nás dnes nejspolehlivějším a neobsažnějším zdrojem poznatků o oněch událostech. Tady také nacházíme jeho pojetí (Sermo 84): „Chápeme-li tato slova obrazně, že kostely (církve) jsou réva a hereze nebo spíše heretikové jsou lišky, pak je zřejmý smysl, že heretikové musí být spíše chyceni než vyhnáni. Ale já říkám, nesmíme na ně jít se zbraněmi, nýbrž s argumenty, abychom vyvrátili jejich omyly, a máme je, pokud jsme s to, smířit s katolickou církví, abychom je přivedli zpět k pravé víře. Vskutku, taková je vůle toho, který chce, aby všichni lidé byli spaseni a poznali pravdu.“

I přes tato jasná slova Bernard ví, že snaha o nenásilné překonávání kacířství přesvědčováním jeho přívrženců má své hranice. Pokud se totiž blud nejen tvrdošjně prosazuje, ale snaží se i o získání dalších přívrženců, pak je na místě použití síly. „Raději potlačit kacíře mečem, kterým kníže ne nadarmo vládne, než jim dovolit, aby strhávali druhé svými bludy.“ Přesto však opatř z Clairvaux tady nechává otevřenou otázku, zda hrozba „mečem knížete“ smí vést až k opravě.

Až představitelé vzkvétající kanonistiky pokračují v reflexích o oprávněnosti trestu smrti. I když se stále znovu vynořují námitky a výhrady ve smyslu patristické nauky a praxe, přesto se na 4. lateránském koncilu dospělo k tomu, že právník Johannes Teutonicus považuje za možné souhlasit s trestem smrti pro bludaře, u něhož není naděje na polepšení.

Zostření postupu vůči heretikům mohlo být ovlivněno tvrdostí a přísností Starého zákona, který předepisoval trest smrti pro modloslužebníky a rouhače. Rozhodující však bylo přijetí římského práva. Křesťanští císařové, jako Gratian a Theodosius, vydali zákony, které trestaly heretiky zákazem bohoslužeb, konfiskací, ztrátou svobody pořizovat závěť nebo vyhnanstvím. Počátkem 5. století byli donatisté a manichejští odsuzováni k smrti. Tyto zákony se pak objevily v Corpus juris civilis císaře Justiniana. Hereze byla pokládána za „*crimen laesae majestatis*“ – zločin proti majestátu.

V antice ještě tyto zákony pro rozsáhlý odpor církve nenašly uplatnění, ale nyní, v renesanční římské říši vrcholného středověku kanonisté a juristé 12. století znovu objevili tyto staré zákony proti kacířům, a to právě v době, kdy se boj proti kacířství stal na nejvyšší aktuálním. Stav diskuse koncem 12. století vystihuje papež Inocenc III., když staví herezi vedle *crimen laesae maiestatis* – aniž by při tom nejdříve požadoval trest smrti pro bludaře. Tak píše 25. 3. 1199: „Podle civilního práva jsou zločinci proti majestátu potrestáni smrtí a jejich majetek zabaven... Oč větší je důvod, aby ti, kdo zrazují víru, urážejí Ježíše, Syna Božího, byli vyloučeni z křesťanského společenství a zbaveni svých statků, neboť urážet božský majestát je nekonečně závažnější, než v případě lidského majestátu.“

(Pokračování příště)

Nový kostel na jihozápadní Moravě

Letošní svatodušní vigilie 25. května se stane největší událostí v historii malé obce Oslnovice ve farnosti Bítov na okraji znojemského kraje. Bude posvěcen nově postavený filiální kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Dojde tak k naplnění tužeb a snah, které se zde táhly víc jak 70 let. Už v roce 1912, když se začalo jednat o stavbě vranovské přehrady, která měla zatopit obec Bítov s farním kostelem, byla vznesena žádost starostů obce Vysočany a Oslnovice o stavbu nového kostela na této straně řeky Dyje, aby účast na bohoslužbách z těchto obcí nebyla znesnadněna.

Když byla přehrada zřízena ve 30. letech a obec Bítov i s farním kostelem znovu vystavěna na místě vzdáleném pět a šest kilometrů z těchto obcí, počítalo se s dodatečnou výstavbou filiálního kostela sv. Jana Boska ve Vysočanech. Plány nejprve překazila válka, pak politická situace v r. 1948, kdy už byly na nový kostel shromážděny prostředky a připraven materiál. Naděje ožila v roce 1968.

Obec Oslnovice s pomocí JZD využila nabídky rozebrání a přemístění bývalé vojenské kaple postavené r. 1915 na nádvoří vojenské nemocnice v Brně-Králově Poli na Chodské ulici. Nemocnice byla r. 1924 přeměněna na kasárna, kaple však sloužila až do 50. let, kdy byla uzavřena a používána jako skladiště. Nyní byla nabídnuta k rozebrání a přestavění na jiném místě, protože její prosté zbourání se jevilo jako kulturní škoda. Jedná se totiž o velmi charakteristickou stavbu v čistě secesním slohu, jakých se v sakrálním stavitelství u nás mnoho nevyskytuje. Plány na kapli i veškerou výzdobu navrhl a z velké části také sám provedl známý secesní malíř Jano Köhler. K jeho nejznámějším dílům patří 14 kaplí zastavení Křížové cesty na Svatém Hostýně a nejrozšířenější obrázek poprsí sv. Cy-

řila a Metoděje s knihou a ortodoxními atributy.

Kaple, převážně zděná z cihel s opěrnými pilíři z červeného přírodního kamene a stropem a věží ze dřeva, se začala rozebírat 28. 10. 1969 a materiál převážet do Oslnovic. Veškerá výzdoba se zdokumentovala a freskové malby dvou andělů a krále Melchizedecha byly odborně sňaty, aby mohly být jednou přeneseny na novou zeď. Mezitím se projednávalo ve Znojmě stavební povolení, které nakonec bylo definitivně zamítnuto.

Tak se stalo, že rozebraný stavební materiál zůstal ležet v obci na skládkách, dřevěné části ve stodolách a na půdách soukromých stavení více jak 20 let bez perspektivy, že bude ještě jednou využit ke svému účelu.

Teprve události listopadu 1989 daly této snaze novou naději. Věci se ujal starosta obce. Při veřejném hlasování se většina malých obcí postavila za návrh kostel stavět. S jedním trvale zaměstnaným zedníkem a velkou brigádnickou svépomocí se jim podařilo podle starých plánů kostel znovu postavit v původní podobě s použitím většiny starého materiálu. Obzvláště působivý je starý dřevěný malovaný strop i nástěnné

malby podle starých šablonových vzorů.

Rozměry kostela jsou asi 20 x 9 metrů. Na vybraném místě na návrší za vesnicí působí jako malé poutní místo, jako by tam byl odjakživa. Veškeré prostředky si obec sehnala sama.

První pobožnost se v kostele konala již 28. 10. 1995. Od té doby se tam scházejí věřící z obce i blízkého okolí pravidelně k lidovým pobožnostem. Do kostela se vrátili dva obrazy a okenní vitráž s obrazem Srdce Ježíšova, které byly od doby opuštění kostela opatrovány v soukromí.

Nyní bude v kostele také vystavěna k účtě volná napodobenina sochy Madony Bítovské, která je nejstarší náboženskou věcí tohoto kraje – datovaná k r. 1334, jejíž originál je ve sbírkách bítovského hradu. Tato socha zde má vytvářet kontinuitu s minulými věřícími generacemi a zároveň soustředit modlitbu za současnou situaci víry tohoto kraje.

Kolem nového kostela se nyní zřizuje také malý hřbitov. Kostel bude sloužit jako filiální k farnímu kostelu sv. Václava v Bítově. Protože zdejší duchovní správce sídlí ve Starém Petříně a spravuje pět farností, budou zde bohoslužby bývat zatím jen občas – hlavně pro obce Vysočany a Oslnovice a pro letní turisty z vranovské přehrad.

Slavnostní posvěcení vykoná v sobotu 25. května v 10.00 hod. biskupský vikář z Brna Msgr. Ludvík Horký.

P. J. Bartoš

Letnice nad Libanonem

Il est vivant – Cahiers du Renouveau, No 111, únor 1995, Paris

„Nikdy jsem neviděl národ, který má tolik víry,“ pravil Otec Tardif po své poslední cestě do Libanonu.

Když P. E. Tardif vystoupil z letadla Paříž – Bejrút 3. září 1994 v 15.30 hod, velmi se nám ulehčilo. Totiž: arcibiskupu bejrútskému, Mgr. Abi Naderovi, Antoine Massaud, původci celého projektu, a mně, sestře z komunity Emmanuel, zodpovědné za třídní program, který měl následovat.

Ulehčilo se nám, protože do poslední minuty rány, které ještě krvácejí z těžkého zranění, které lid utrpěl za 10 roků války, znesnadňovaly každý odvážnější projekt a stále jsme se proto báli možných překážek: dáběl se stále volně prochází po tomto pobřeží a užívá terorismu, bombardování a politických rozbrojů, aby kladl překážky dílu Božimu. A ptali jsme se: Je vůbec možné a rozumné podnikat takovou misi?

V chrámě Božského srdce Páně

Mnoho modliteb, oficiální pozvání arcibiskupa i určitý politický klid dovolily pozvání přijmout. A Libanon se tak stává 63. zemí, kam P. Emilien přichází hlásat Radostnou zvěst.

Několik dnů předtím nastává horečnatá mobilizace: půjčuje se 8.000 židlí, což je pro tuto malou zemi ohromné číslo. 200 mladých organizuje pořadatelskou službu. Žádáme ministerstvo energetiky o zabezpečení proudu, protože jeho přerušování je každodenní. Policie je uvědoměna, aby pomohla organizovat provoz na silnicích.

A ptáme se: Kdo je ten neznámý P. Tardif? Přijde na setkání s ním aspoň 300 lidí v době, kdy počátkem září opouští všechno obyvatelstvo výheň Bejrútu a prchá za osvěžujícím chládkem okolních hor?

A hle: již za hodinu po svém příjezdu koncelebruje Otec Tardif v chrámě Božského Srdce Páně svou první mši ve východním ritu. Tento překrásný chrám byl postaven ve válce za bombardování na demarkační linii, „nej-

žhavějším místě“ Bejrútu. Jedině Božské srdce Ježíšovo mohlo vrátit mír a jednotu této rozervané zemi. Ani jedna bomba se nedotkla tohoto chrámu. Dnes se 3.000 osob mačká uvnitř a víc než 3.000 venku. (Je rozdáno 5.000 svatých přijímání.) Odkud přicházejí? Nikdo oficiálně neoznamoval tuto mši. Při sv. přijímání se Otec Tardif modlí za nemocné ve francouzštině, které zde každý rozumí. Oznamuje pak četná uzdravení. Je uzdraveno 10 hluchých. Zve je, aby se projevíli a oslavili Pána. Trochu jsem zneklidněná: orientální, velmi rezervovaná mentalita možná nedovolí lidem, aby se viditelně projevíli. Ale radost je ohromná. Zvedá se jeden, dva, pět a více uzdravených. Celé shromáždění tleská a chválí Boha: „Sláva Tobě, Pane!“

Tady není vůbec třeba učit, co je to modlitba chvály: ona sama spontánně vychází ze srdce lidu. Ježíši, cožpak jsi neřekl v Tyru Feničance, která prosila za uzdravení dcery: „Veliká je tvá víra?“

Přímý televizní přenos

Nazítí se více než třicet tisíc osob účastní shromáždění. Hlavní televizní kanál přenáší přímo řeč P. Tardifa. Pak následuje eucharistická slavnost, kdy se Otec modlí za nemocné při sv. přijímání. Modlí se také za mír, za odpuštění nepřítelům, za uzdravení celého Libanonu, který tolik trpěl. Stalo se víc než 100 uzdravení, pečlivě evidovaných a potvrzovaných skupinou lékařů před pódiem. Zejména jedna žena, ochmutá již 18 roků následkem zranění střepinou granátu do

páteře, byla uzdravena. Byl to první granát, který padl na Bejrút. Což její první kroky nejsou prorockými pro znovuzrození země, ničené jednou z nejkrvavějších válek 20. století?

Přichází i May, stížená obmou od 7 měsíců svého věku, která dělá své první kroky: je telefonistkou v televizi, která přenáší přímo vše, co se děje. Její uzdravení přesvědčuje i nejzatvrzejší žumalisty. Příště budou všichni shromáždění přímo přenášena a sledována v celé zemi, i v severním Izraeli a jižní Sýrii. Díky televizi Mgr. Abi Nader mohl říci: „Je to největší evangelizace všech dob v této části světa.“

Atmosféra vroucnosti a pokoje je uchvacující: není žádný nepořádek či zmatek. Tento problém neexistuje.

Křesťané a muslimové se modlí společně. Desítky autobusů jsou zorganizovány z celé země, dokonce i ze Sýrie. Plné autobusy muslimů přijely z Damašku v Sýrii.

A tak jedna žena, oděná do čemého čádu, ochmutá a pohybující se na vozičku, se zvedá a dělá své první kroky. „Bůh je veliký,“ volá. Syn jednoho šejka (z velké mohamedánské rodiny), Ali, starý 7 roků, je uzdraven z epilepsie.

V úterý 5. září shromáždění přesahuje ty nejutopističtější předpovědi: 20.000 osob se mačká na sportovním hřišti, ohraženém zdí, 30.000 jich sleduje vše venku pomocí tří obrovských obrazovek. Všechny přístupové cesty v délce 25 km jsou zablokovány. Celá země doslova visí na televizi a rozhlasu. Je to gigantické shromáždění v modlitbě chvály našeho Pána.

Ano, to byly Letnice Libanonu. Pán utišil a posilnil národ zmučený, vyčerpaný a zastrašený. Staly se stovky uzdravení fyzických, vnitřních a duchovních.

Je to děšť milostí, které Pán rozsévá v této chvíli nad celým libanonským krajem, oznamuje Otec Tardif. Není ani možno vyčíslit všechna uzdravení, která se

zde a skrze televizi dějí na přímluvu P. Marie Libanonské.

Skutečně, prostřednictvím televize – svědectví budeme mít později – byly uzdraveny desítky lidí trpících chorobou srdeční, cukrovkou a lidí ochmutých.

Otec Emilien dodává: „Od Piementelu v Dominikánské republice na počátku mé služby (pozn. překl.: viz knihu „Ježíš mě učinil svým svědkem“, vydanou Portálem) jsem nikdy neviděl něco podobného. Nikdy jsem neviděl národ s takovou vírou!“

Jednodenní duchovní cvičení pro kněze shromáždilo 350 kněží, z toho několik ortodoxních, a 7 biskupů. Otec Emilien jim vysvětlil, v čem spočívá „vylévání Ducha sv.“, a poukázal na důležitost charizmat pro lepší službu lidu Božimu. Církev Libanonu má právě synod, svolaný na výzvu Sv. otce. Pro Mgr. Béchara Eaye, který je generálním sekretářem synodu, je výuka Otce Tardifa v evangelizaci je milost, která vlévá mohutnou sílu synodu.

Když se Pán setká s vírou, pak může jednat s plnou mocí své Spásy. V Tyru byla celebrována mše na místě kázání Ježíšova za přítomnosti 5.000 osob, z nichž bylo mnoho muslimů a Palestinců, kteří přišli z okolních utečeneckých táborů a z celého jižního Libanonu. Přitom zdáli hřměla izraelská děla.

Ze všech těchto shromáždění se uzdravené osoby a jejich doprovod vracely za zpěvu do svých vesnic. Např. 22 osob z jedné vesnice Zgorta na severu bylo uzdraveno. Z nich Zuzana (33 let) byla v konečném stadiu rakoviny kostí a Evženie (47 roků) umírala na těžkou srdeční chorobu. Ve většině vesnic začaly zvonit zvony, všichni obyvatelé se shromáždili v kostele okolo uzdraveného a chválili Pána dlouho do noci. V mnoha příbytých se dali lidé do radostného tance a jásohu.

V klášteře karmelitánek byla uzdravena malá dcerka domovníka, Emanuela (3 roky), která trpěla velmi bolestivým revmatis-

mem pravé nohy. Představená kláštera se nám světila: „Nikdo nemůže změřit zázračné působení, působení vpravdě mystické, viditelné i neviditelné, toho, co Bůh učinil v této zemi při příležitosti mise P. Tardifa.

Křesťanský lid, ubíjený a ponižovaný, který prožil válku a měl tolik mrtvých a tolik krve prolil, znovu nabyl důvěry. Slyším říkat ty, kteří se rozcházejí: „Máme nádherné náboženství! – Ano, Bůh na nás nezapomněl!“ Duch sv. silně vanul nad tímto národem, podivuhodným ve své odvěze a věrnosti víře.

Ježíš přišel pro všechny lidi

Nyní je hodina vzdávání díky a evangelizace. Nová brána byla otevřena v Libanonu, aby mnoho těch, kteří přicházejí jedni po druhých, mohlo udělat zkušenost s vyléváním Ducha sv. Já samotná a Anna Sofie, členky komunity Emmanuel v Libanonu, jsme založily před třemi měsíci – na žádost arcibiskupa Bejrútu – dvě skupiny s posláním chodit po rodinách a shromažďovat lékařskou dokumentaci za účelem sledování případů uzdravení.

Ježíš je Spasitel

To nejdůležitější zůstává jako úkol před námi: vycházet od „znamení“ k tomu, co toto znamení „znamená“, tj. uskutečňovat v praxi výuku Slova Božího, jehož znamení a zázraky nemají jiný význam než ten, že Ježíš, Syn Boží, přišel spasit všechny lidi. Pán obnovuje svou Církev ve víře a modlitbě. Kéž je Libanon poset modlitebními skupinami, kde se přijímá vylévání Ducha sv. a kde se učí, jak používat charismata, kde se evangelizuje.

A zázraky Církve z prvních dob, ty, které byly prožívány také zde na pobřeží Tyru, Sidonu, Bejrútu a Antiochie na počátku křesťanství, budou pokračovat a obnovovat se ve svých hlubinách.

Bejrút, 1. ledna 1995
přel. F. Maliňák

Mariánské oázy ve světě – Polsko

* Vambeřice *

Na úpatí Stolových hor v západní části Kladské kotliny v malebné dolině řeky Posny, která se vlévá do Kladské Nisy, nad potokem zvaným Cedron vybrala si své sídlo Vambeřická Královna rodin.

V monumentální bazilice se nachází malá gotická soška Matky Boží, která pochází z doby kolem roku 1380 a je vyřezána z lipového dřeva. Soška pochází ze slezské dílny a je blízka okruhu tzv. Madon na lvu. Představuje celou postavu Panny Marie s děťátkem na pravé ruce. V levé ruce drží nejsvětější Panna granátové jablko. V otevřeném plodu je vidět nečíslné množství jader. Ježíšek natahuje ruku, jakoby žehnal tomuto jablku, které má symbolizovat lidstvo. V levé ruce drží holubičku, symbol pokoje. Maria má rudé šaty a bílý plášť s modrou podšívku. Svatá Panna stojí na tmavozeleném podstavci s červenými a modrými pásy. Socha byla polychromována v XVII. století, ale zachovaly se nevelké části s původní gotickou malbou, např. na tváři Madony. Socha se nachází na trůně nad oltářem. Nad ní drží dva andělé latinské nápisy: „Hle, Matka Boží“ a „Hle, Matka Vykupitele“. Celá kaple je plná votivních tabulek novějších i starších.

Dějiny svatyně jsou obestřeny legendami, podle kterých kolem r. 1200 dosud slepý Jan z Raszewa získal zázrakem zrak a spatřil na lípě obraz Nejsvětější Panny s děťátkem. Jako výraz vděčnosti postavil r. 1208 pod lípou kamenný oltář. Již ve druhé polovině XIII. století byl vedle lípy postaven malý kostelík se zázračným obrazem Panny Marie. Tolik legenda. Fakta potvrzují, že na přelomu XIV. a XV. století byla v těchto místech farnost a na počátku stole-

tí XVI. byl vybudován pozdněgotický kostel. Během třicetileté války byla svatyně několikrát vyrabována a nakonec zhořela r. 1645. Ale již r. 1651 přišlo do Vambeřic první velké děkonné procesí poutníků. V letech 1715–1720 byla vybudována dnešní bazilika ve slohu italského baroka. K chrámu vede pískovcové schodiště. V letech 1681–1706 vznikla ve Vambeřicích jedna z nejznámějších kalvárií. Je to vlastně malé městečko se 130 sochami v 92 kaplích, které ilustrují jednotlivé úseky Kristova utrpení. Odtud také získaly Vambeřice titul: Dolnoslezský Jeruzalém. Při stavebních pracích byl před chrámem odkryt pramen, který lidé označili za zázračný a nazvali jej Zřídlo Matky Boží Vambeřické. Nedaleko baziliky je pohyblivý betlém s 800 figurkami z XIX. století.

Po změně hranic po 2. světové válce příliv poutníků nejen že nezslábl, ale ještě se dále rozvíjel. Proto se 17. srpna 1980 konala slavnostní korunovace sochy Panny Marie. Korunovaci provedl z pověření papeže kardinál Wyszyński spolu s kardinálem S. Baggio, prefektem kongregace pro biskupy, pražským primasem kardinálem Františkem Tomáškem a vratislavským arcibiskupem H. Gulbinowiczem. Přítomno byla dalších 30 biskupů. Homílii pronesl polský primas. Bylo to jeho poslední kázání o podobné příležitosti. Svě kázání zakončil slovy: *Vkládám své prosby do tvých dlaní, nejlepší Matko a Královno rodin, která jsi po*

Vambeřice – v monumentální bazilice se nachází malá gotická soška Matky Boží, která pochází z doby kolem roku 1380 a je vyřezána z lipového dřeva.

tolik století uctívána na rozhraní těch zemí, kde sjednocuješ bratry Poláky zvláště z Dolního Slezska, naše sbratřené Čechy a Slováky, Moravany i Lužičany, stejně jako Němce, Rakušany, Maďary a mnoho jiných.

*Když náš Pán chtěl sestoupit na zemi, hledal to nejhlubší možné místo a nenašel nic hlubšího, než pokoru Panny Marie.
(sv. František Saleský)*

Hlavní poutě obdařené odпустky se konají 15. srpna a 8. září. Poutní místo je ve správě otců jezuitů. Dojezd je možný autobusem z Kladska nebo pěšky z Ratna, kam zajišťuje vlak.

–15–

Biskup Eugen Bossilkov

– mučedník Kristův a ctitel Mariin (1900–1952)

3. Bossilkovova láska k Matce Boží

(Pokračování z minulého čísla)

Žádost o blahořečení poznamenává v části „Láska k nejsvětější Panně“: „Služebník Boží choval i hlubokou mariánskou úctu. Často vybízí modlit se k Panně Marii a sám byl věrný v modlitbě sv. růžence a napodobování ctností a citů Mariiných, jak vyplývá z myšlenek vyjádřených v Exerciích z r. 1938.“

Aby ctnostmi Panny Marie, které tak dobře popsal, sám žil, prosil své přátele, aby se za něho modlili. Tak v jednom vánočním přání napsal: „Při narození Dítěte musíte se zmínit i o mém zdraví, a moji malí synovci ať se často modlí jeden Zdravas za svého strýce kněze, aby byl stále silný a svěží a aby mu Pán pomohl, aby po tolikém trní vypěstoval také nějakou růžičku...“ (dop. LXXI).

Bossilkov zanechal jen velmi málo písemností. Kromě jeho disertace v latině, několika pastýřských listů v bulharštině a článků v jazyce bulharském, holandském a anglickém jsou tu také německy psaná rozjímání z exercií pro misionářky benediktny v Carevbrodu z r. 1938. V těchto úvahách se po dvou „úvodních konferencích“ probírají následující témata: Život – Můj životní cíl – Povolání, Mé životní dílo – Formování a záchra- na duše – Víra, základ mého bytí – Liturgický život a corpus mysticum – Přísaha věčnosti – Vína – Zpověď – Ukřížovaný – Pokání – Smrt – Eucharistie – Modlitba – MARIA, matka – Ohlédnutí. Tato rozjímají považují Bossilkovovi ctitelé za jeho „duchovní odkaz“.

Dvě z těchto úvah, příznačně právě poslední, jsou pohledem do jeho niterného vztahu k Matce Boží.

„MARIA – Matka“

Protože tu na zemi nemáme žádnou možnost bezprostředně vidět Boha nebo se ho dotýkat, nemáme také žádné měřítko, jak změřit jeho blízkost nebo vzdálenost. Existuje jen jedno, nepřímé, odvozené, ale přesto velice jisté měřítko: síla naší lásky. Jde jako upravovatel cesty a průvodce spolu s přicházejícím Bohem. Sílu naší lásky nelze však jen tak beze všeho měřit podle obrazu nebo pocitu, jímž se zrcadlí v našem vědomí: Ne každý, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do nebeského království, nýbrž ten, kdo koná vůli mého Otce. Láska se měří jen podle toho, jak se osvědčí v darování a snášení, v boji a nouzi, v životě a ve smrti.

Že však tato osvědčená láska vykročí do světla, že je jí připraveno setkání s Bohem, že v jejím směru skutečně leží požehnaný bod, v němž se setkává duše a její Bůh, to musíme prozatím věřit. Jen tato víra v lásku tady na zemi jde před námi a vede nás, aby projasňovala temnotu kolem nás na každém kroku, každý den. A kdo ji následuje, krok za krokem, den za dnem, najde Boha!

Toto skutečně, dokonale prožívané, nám dává klíč k velké svatosti Panny Marie.

V našem životě, podle vlastních zkušeností, nám často nic nechybí tak velice jako víra v sebe samé, ve vlastní sílu, víra ve vlastní schopnosti, ve své povolání, víra ve smysl našeho života. A to je největší pokušení, abychom raději všeho nechali a řekli: Vůbec to nestojí za námahu, stejně z toho všeho nic nebude, z mého života, mého utrpení, mého tvoření. Šťastní jsme, když v to věříme tak, jak v to věřila Maria! Viděno pozemskými očima, nedokázala nic víc, než že

přivedla na svět Ukřížovaného, nebyla ničím víc než bolestnou matkou, ale věřila ve svého Syna, ve své povolání jako dívka Páně. A tak velká je tato víra v Marii, že může vyslovit smělou myšlenku, že Maria dokonce i duchovně něco dala svému Synu. A co mu tedy mohla dát? Ó, to nejkrásnější, co matka může dítěti dát: porozumění, naplnění, a tím útěchu. Byla přece člověkem, který nejlépe chápal jeho myšlenky, jeho kázání, jeho blaženosti, jeho hořkosti, jeho evangelium a jeho smrt, jeho oběť a vzkříšení.

A naplňovala jeho myšlenky v sobě, ve svém srdci, ve svém životě. Ona to byla, která také porodila, naplnila jeho duchovní svět. Tak také světu jeho Du-cha otevřela cestu do lidství. Už na svatbě v Káni vyslovila apoštol-ská slova, týkající se celého světa: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ A tato její slova se stala kázáním k celému světu. Nemůže nám až do věčnosti říci nic většího než právě: Cokoliv vám řekne, učiňte. Udělejte to slepě, udělejte to plni důvěry, udělejte to oddaně, udělejte to trpělivě a věrně!

Těchto několik málo rysů duše Matky Boží, které můžeme tu a tam zachytit, postačí, aby v nás vystal obraz osobnosti vzácné zralosti, plné jasu, duševní síly a dobroty srdce. Tato její duševní krása, nezkalenost a svěžest neznamena-jí nic jiného, než že její duše je stále taková, jaká vyšla z ruky Boží, tak plná krásy, štěstí a čistoty, jak to Bůh zamýšlel a stvořil. Proto je Maria prostě „Paní“, „Naše Paní“! K Mariině velikosti patří právě to, že nejen v naprosté pokoře nesla radost své velké důstojnosti být Matkou Syna Božího, ale že přijala i úkol přivést Krista jako obětího Beránka k obětímu ol-

táři. Proto slovo proroka platí jak pro Krista, tak i pro ni: Můj život uplynul v bolestech a má léta běžela ve vzdychání! Jak dalece byla Maria zasvěcena do všeho, co se stane s Ježíšem, to můžeme jen tušit. Ale jedno je jisté, že byla průvodkyní jeho vnitřního života. Proto musí být těžištěm naší úcty a naší lásky k Marii toto: abychom se vcítili do jejího nitra, do života jejího srdce, do jejího myšlenkového světa, do jejího charakteru, podle toho, co říkala, i podle jejího mlčení! Snažte se následovat duši, která pronesla jen několik slov: Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova? ... A to další: „Už nemají vína!“? ... Pokoušíte se přiblížit si tuto lidskou dobrotu, jemný takt, hlubokou niternost, klidnou rozhodnost a nepřekonatelný soucit této Panny a Matky?

Tato něha a čistota Panny, láska a oddanost Matky, trpělivost a mímost Ženy bolesti vás přece nemohou nechat lhostejnými!

„Ohlédnutí“

Při všech konferencích jsem chtěl tím či oním způsobem říci, že jen život duše je opravdovým životem. Už první večer jsem říkal: naše existence nemá vyvolávat jen stahy svalů, ale hnutí duše. Jen ty vzbuzují tvůrčí skutečnost. A to je dokonale pravda! Všechno naše snažení a pachtění, naše studia a všechno, co můžeme na zemi dokázat, má smysl a konečnou platnost jen potud, pokud to slouží rozvoji života naší duše. Čím horlivěji se na zemi pracuje bez tohoto poznání, tím víc zakrňuje jádro lidství... tím víc tedy zakrňuje naše bytí. Nejjednodušší práce může být oduševněná, nejučenější myšlenkové pochody mohou být bezduché. I kdybychom měli velice mnoho znalostí, zůstává naše vzdělání strnulým a prázdňým a mrtvým, pokud je život naší duše nepro- níká jako světlo, které všechno rozjasňuje a tříbí.

Život k smrti odsouzené

Aby duše měla tento hluboký život, nesmí zůstat na povrchu. Svou životní šťávu čerpá naše duše z hlubokých a posvátných zdrojů, jimiž v nás působí Boží síla, která duchovně rozvíjí duši a tak jí získává skutečný vnitřní život.

Cíl života je tedy zcela zřejmý, spočívá v povolání, které je jako most, který stavíme přes propasti tohoto světa, abychom bezpečněji dospěli k Bohu. Je stále budován na naší neotřesitelné víře. Vlaje nad ním prapor našeho zaslíbení, znamená našeho svazku s Bohem. Nesmí se vedle něho třepotat žádná nepřátelská vlajka, a pokud se mnohdy necháme překvapit, pokud jsme nebyli na svých místech, pak musí následovat velká lítost a buduje se další zpevnění, totiž skrze zpověď... kvůli Ukřižovanému, kterého jsme zarmoutili. Pokáním odčiňujeme vlastní hříchy z lásky k Ukřižovanému.

Děs smrti mě také trochu tíží, ale přesto smrt není pro mě vůbec něčím cizím. V Eucharistii nacházím záruku věčného života. A když jsem někdy příliš unavený, vím, že mám Boha, ke kterému vždycky smím volat „Otče“... modlím se k němu a zírám se v něm v nehlubší adoraci a on mi dává každodenní chléb. A je tu někdo, kdo mě k němu vždycky vede, ať se děje cokoli, a to je má dobrá Matka Maria.

A všechny tyto věci jsou neměnné a dávají mé duši pevnost. Tam, kde život vždycky byl, život vždycky bude... to ostatní je tvář v tvář smrti jen zdánlivý život. Kde jsou všichni ti novověcí myslitelé popírající život na onom světě, když se díváme smrti do tváře – když jde o nesmrtelnost naší nezníčitelné duše? Kde tamti oněmi nebo mají nanejvýš své rouhavě popírání, tam žije Kristus, který nám vždycky slibuje život, pokud jej věrně následujeme.

Podle KIRCHE heute 9/95
Překlad –mm–

„Bylo mi 12 let a bylo to právě o Vánocích. Byla jsem s matkou v kuchyni a připravovaly jsme sváteční jídlo. »Mami, proč jsem ochrnulá?« Matka se na mne podívala a řekla: »Chceš to opravdu vědět?« A to bylo poprvé, co mi to otevřeně řekla; ptala jsem se jí na to tolikrát, a pokaždé mi odpověděla, že se to stalo při porodu.

Moji rodiče mi již dříve řekli, že mě jako malou adoptovali. Ale tentokrát to bylo jiné. Teď jsem zpozorovala v hlasu zvláštní tón. Něco viselo ve vzduchu. Matka řekla: »Tvoje tělesná matka měla 17 let.« A v okamžiku, kdy mi chtěla říct, že podstoupila potrat, řekla jsem jí sama: »Byla jsem potracena, že?«

Pravda byla na světě. Moje matka, ani já jsme nemohly pochopit, jak jsem to tak vytušila, a to právě o Vánocích. Vzpomínám si ještě na ten den, jako by to bylo včera. Matka byla šokovaná. Já jsem do té doby o tom sama neměla potuchy. Neptejte se mě, jak jsem na to tak náhle přišla. Teď vím, že mi Bůh dal, abych to prohlédla. Připravoval moje srdce na to, abych to byla schopna přijmout.“

Giannina diagnóza zní: Přežila potrat prováděný pomocí solného roztoku⁽¹⁾. Potrat byl prováděn v malé klinice v Jižní Kalifornii. Nikdo však nevěděl, kdo ji zachránil z rukou potratového lékaře, přemístil do nemocnice, kde byla s pečlivostí ošetřena. „Byl to jeden velký zázrak,“ říká Gianna dnes. „Normálně se takové děti nechají zemřít.“

Ale někdo zaslechl její dětský křik a přišel zachránit dítě odsouzené k smrti. Když už nemocnice nemohla pro ni nic udělat a její zdravotní stav byl dobrý, až na její psychické poškození, byla předána do péče jedné rodiny. Tam ji pečovatelka naučila, jak by mohla sedět, ležet a snad i chodit. Její dcera se nakonec rozhodla, že bude Giannu adoptovat. Lékaři záhy zjistili, že Gianna bude ochrnulá v důsledku poško-

zení centrální nervové soustavy. To bylo způsobeno poškozením mozku těsně před porodem a při porodu. Bylo naprosto jasné, že bezprostřední příčinou je násilný potrat. Gianna to blíže vysvětluje: „Vím, že když můj mozek posílá stimuly mým nohám, není tomu jako u vás. Je to složitější.“ Když bylo Gianně 10 let, provedli jí lékaři těžkou operaci páteře. Otevřeli její páteř a spojili nervy, aby Gianna mohla chodit. Cesta k zlepšení stavu byla velmi namáhavá. Ale babička-pečovatelka byla stále k dispozici a výsledky byly udivující.

Když člověk vyrůstá s vědomím, že byl adoptován, je to jedna věc, ale když ví, že byl potracen, druhá.

Nejdříve chtěla Gianna nalézt svou tělesnou matku. Ale po mnoha slzách a za podpory své rodiny se toho nakonec vzdala.

„Když jsem později vyrostla a vyšlo najevo, že jsem přežila potrat, myslela jsem si, toto je nyní tvoje rodina. Proč máš myslet na svou minulost a trápit se tím?“

A po tom všem by to nakonec mohlo být ještě tvrdší. „Co by se stalo, kdyby moje matka nikomu neřekla, že mě potratila? Co by se stalo, kdybych za ní přišla a její muž mi otevřel dveře? Co by se stalo, kdybych potom řekla: »Já jsem tělesná dcera vaší ženy?« To by mohlo zbourat celý její další život!“

Místo toho se Gianna snaží přiblížit k matce jiným způsobem. Modlí se za ni. „Modlím se za svou tělesnou matku, aby jí můj potrat netraumatizoval anebo psychicky nepoškodil.“

V dnešní době, kdy se na lékařských procesech tolik vydělává, mohla by odříst příslušného lékaře a jeho personál o poslední košili. Ale to není Giannina cesta. Je tak hluboce zakofeněna ve víře, že překonala všechny negativní pocity vůči onomu lékaři. „Vím, že mnoho lidí si myslí, že ho nenávidím. Ale to není pravda. Nevím, jak bych zareagovala, kdybych seděla vedle něho.

Ale myslím si, že je to ubohý člověk, a já bych nemohla sedět vedle něho, aniž bych mu odpustila. Vím, že Bůh mu odpustí, když bude litovat, a tak i já mu mohu odpustit.“

Důvěra v Boha dala Gianně možnosti, o kterých se jí dříve ani nesnilo. Má překrásný hlas a právě dohotovila své první album. Svými písněmi a svou nadějí pro mladé i staré se vydala na túry po Spojených státech, Španělsku, Venezuele a Kostarice. Letos se chystá do Indie. Bude pořádat koncerty a psát písně pro misie.

Když cestuje, je její poselství jasné a prosté: „Říkám každému, že potrat není žádná řešení, že skutečný život je v lůně matky. Vyprávím jim svůj příběh a o tom, že jsou lidé, kteří se dokáží postarat o dítě. Neexistuje vůbec žádný důvod pro potrat.“

Vypráví mladým lidem také o své víře v Boha a o roli, jakou Bůh hraje v jejím životě. „Je součástí mého života, to nemohu zakrývat.“

Gianna přežila. Je svědectvím o tom, že handicapované děti nemusí být žádnou „příteží pro společnost“, jen když se jim dá šance k životu. A svou hudbou a svým optimismem oslovuje mladé lidi. „Víme, že svět není vždy kouzelný, ale máme dost důvodů k naději. Bůh stále působí díla, která nás s ním sblížují.“ Gianna Jessonová je toho živoucím důkazem.

SKS 1/95 Překlad -Iš-

⁽¹⁾ Metoda vyvolání potratu při pokročilém těhotenství

Protože rodiče mají nezadatelnou povinnost a právo vychovávat děti, potřebují mít skutečnou svobodu vybrat si školu. Proto veřejná moc, jejímž úkolem je chránit a hájit občanské svobody, má se z titulu podílné spravedlnosti starat o to, aby byly veřejné prostředky vynakládány tak, aby rodiče mohli pro své děti vybrat školy opravdu svobodně podle svého svědomí.

Poněvadž církev cítí velmi vážnou povinnost pečlivě se starat o mravní a náboženskou výchovu všech svých dětí, musí být se zvláštní laskavostí a pomocí nablízku velkému počtu těch, kteří se vzdělávají v nekatolických školách. Děje se to příkladným životem učitelů a vychovatelů, apoštolskou činností spolužáků, hlavně však službou kněží a laiků, kteří jim metodou přízrůbennou jejich věku a okolnostem předávají nauku spásy a poskytují duchovní pomoc vhodnými způsoby.

Rodičům církev připomíná, že mají vážnou povinnost všemožně zařídit a popřípadě i vyžadovat, aby jejich děti mohly užívat těchto prostředků a aby s jejich světským vzděláním souběžně postupovala i křesťanská výchova. Proto církev chválí ty občanské představitele a společenské celky, které počítají s pluralismem dnešní společnosti, dbají o patřičnou náboženskou svobodu, a tak pomáhají rodinám, aby výchova dětí ve všech školách mohla být poskytována podle mravních a náboženských zásad vlastních těmto rodinám.

(Gravissimum educationis 6, 7)

„Horká brambora“

Na okraj článku Lysické melodrama (KT 18/96)

Na výchově mladé generace se podílejí rodiče, církev, škola, vrstevníci a sociální prostředí. Hlavní odpovědnost však spočívá na rodičích. Nepanuje-li mezi jednotlivými partnery výchovného procesu světónázorová shoda a vzájemná součinnost, může snadno docházet k napětí i střetům. Jestliže křesťanští rodiče zůstanou v tomto silovém poli osamocení, nemohou napětí a hrozící konflikty řešit, rezignují na své vlastní náboženské přesvědčení a přenechají volný průchod působení, které vštěpuje jejich dětem názory, postoje a hodnotovou orientaci v rozporu s jejich přesvědčením.

Katoličtí křesťané žili v takovém světónázorovém napětí po celá desetiletí. Vědomí odpovědnosti a svědomí rodičů si v mnoha případech vypomáhalo dočasnými ústupky a kompromisy. Ty však mohou mít dlouhodobé nepříznivé důsledky, které také v současné době sklízíme.

Bylo by bláhové se domnívat, že listopadovým zvratem se situace podstatně změnila. V určitém ohledu se stala naopak ještě složitější, a tím náročnější na svědomí a odpovědnost rodičů. Palčivou oblastí je v současné době otázka sexuální výchovy na školách, která je předmětem sporů nejen mezi církví a státním školstvím, ale i mezi zastánci různých koncepcí uvnitř samotné církve. Je ovšem také neznámou zemí pro mnohé věřící.

Že taková situace může být zdrojem napětí nejen na odborné úrovni, někde v nitru nebo pod pokličkou, ukázala kauza malé moravské obce Lysice. Tato kauza je zvláštní ze dvou hledisek: jednak tím, jak zde ke konfliktu došlo a jak se vyhroutil, jednak proto, že je to v terénu zatím jen zcela ojedinělý střet mezi křesťanskou a materialistickou koncepcí světónázorové a mravní výchovy.

Lysický případ vyvolal značný zájem masmédií, která jej

prezentují jako spor farář – ředitel školy a v konečné podobě dokonce jako případ „farář proti všem“. Při bližším pohledu je zřejmé, že původcem konfliktu nemůže být jen svérázným způsobem důsledný P. Provazník. Jako křesťany nás musejí v tomto případě zajímat i ostatní aktéři: úroveň náboženského vzdělání a připravenosti rodičů k opravdové a důsledné křesťanské výchově, jejich znalosti a postoje, pokud jde o problematiku mravní a v tom rámci také sexuální výchovy. Dále je důležité, co o křesťanském postoji a hodnotové orientaci vědí a jak ji hodnotí a respektují pedagogové místní školy. Vypravili se katolický novinář do této obce, předpokládá se, že sem vstupuje jako nezaujatý pozorovatel, který je do celé problematiky náležitě zasvěcen a uznává a zastává postoje a hodnotovou orientaci své církve.

Katolický týdeník poslal do Lysic dva novináře. Věnoval tomuto případu, který pokládá za „horkou bramboru pro církev“, neobvyklou pozornost. Když pomineme Perspektivy, zřídka kdy se objeví na stránkách KT tak dlouhé pojednání: „Lysické melodrama“ zaujímá 1,39 strany tj. 11,6% celého 18. čísla. Mohli bychom očekávat, že zde najdeme k celému případu zasvěcené stanovisko. Stručná obsahová analýza ukazuje, že

článek je sestaven z tendenčně komentovaných výpovědí tendenčně vybraných účastníků případu. P. Provazník je citován desetkrát. Všechny tyto citace jsou vytrženy ze souvislosti, žádná z nich nenasvědčuje, že byla vyslovena s vědomím, že jde o formulaci určenou k publikaci. Všechny výroky P. Provazníka byly použity jako argumenty proti němu samému. Autoři článku mu ani jednou nedali za pravdu, naopak svými emotivními dovětky stavějí jeho výpovědi do světla, které má vyvolávat vůči farářům ódium. Všechny výpovědi druhé strany jsou použity tak, aby usvědčovaly P. Provazníka, že terorizuje ředitele, školu i své farníky. V celém článku však nedostal slovo nikdo, kdo je jiného názoru než farářovi odpůrci. Nebylo dáno slovo ani Výboru na ochranu rodičovských práv (ten byl navíc zpochybněn), ani církevní autoritě. Autoři článku se přidržují zásady, že pravda je tam, kde je většina. K dokreslení faráře-fanatika byl využit i výběr fotografií.

Výsledný dojem čtenáře je tento: Škola a její pedagogové jsou bezmála mučedníci, kteří mají díky farářově neústupnosti problémy při realizaci správné a katolickými rodiči schvalované školní sexuální výchovy.

Vstupní odstavec článku „Lysické melodrama“ končí větou: P. František Provazník za tři roky svého zdejšího působení si získal v českých médiích označení „lysický Koniáš“, „farář-fanatik“ či „páter z doby temna“. Katolický týdeník se v nejmenším nezastal ani svého kněze ani katolického stanoviska k ožehavému problému, připojil se naopak k oněm českým médiím a celým svým dlouhým článkem se snaží potvrdit, že mají pravdu. Pochybují, že by nějaký čtenář, který by tento text dostal k přečtení bez záhlaví listu, usoudil podle obsahu

a zaměření, že je z Katolického týdeníku.

Je to poněkud nebezpečná hra. Aktivita médií s přitakáním katolického listu totiž připomíná vstupní fázi scénáře, který byl v minulém roce uplatněn v Rakousku, jen s tím rozdílem, že u nás se (zatím) nezačíná od arcibiskupa, ale od kněze. Za takovým postojem redakce KT je třeba také sledovat širší souvislosti: takový způsob interpretace lysického případu se velmi hodí jako argument pro prosazování kontroverzní Brzkovy-Mellanovy koncepce hromadné sexuální výchovy odmítnuté explicitě biskupskou konferencí a implicitě i papežským dokumentem. Článek je také možno chápat jako zřetelnou výstrahu těm, kdo chtějí otevřeně zastávat „konzervativní“ stanoviska.

Znepokojující je ovšem právě použitý styl novinářské práce. Uchylovat se k takovým metodám (popisuje je výstižně biskup Laun, viz Světlo č. 20) by katolický novinář neměl ani vůči svým protivníkům, tím méně proti katolickému, jakkoliv chybnému, knězi. KT vytrvale vybízí k dialogu se světem. Základním předpokladem dialogu je vlastní přesvědčení doložené dobrým příkladem. Jaký je to příklad katolického periodika, v němž v tomto případě nejsou respektovány ani základní principy novinářské etiky, o křesťanských zásadách ani nemluvě? Vášnivý apel k toleranci Vladimíra Feldmanna v 19. čísle KT vyznívá v této souvislosti poněkud falešně.

„Horkou bramborou“ pro českou katolickou církev není ani tak případ v Lysicích, jako spíše případ jejího vlastního týdeníku, který de facto slouží dvěma pánům. Ať už tak činí bona fide nebo vědomě, měl by co nejdříve zvážít, ke kterému se přidá a kterým pohrdne.

(-red-)

Doktor Brzek nás nevyšetřoval

MUDr. Antonín Brzek přednášel koncem dubna v Přerově na pozvání Unie křesťanských pedagogů na téma „Sexuální výchova v rodině a ve škole“. Byli jsme na jeho přednášku zvědaví, protože dr. Brzek je spoluautorem jedné z koncepcí sexuální výchovy na školách. Naši biskupové sice nedoporučili žádnou z dosud předložených koncepcí, tedy ani Brzkovu, ale naše děti půjdou nebo už chodí do školy, a nás pochopitelně zajímá, co můžeme v této oblasti čekat od sexuologů a od škol teď či v budoucnu.

Dr. Brzek nastínil takový model sexuální výchovy, který by měl platit pro děti věřící i nevěřící, vychovávané odpovědně i nezodpovědně. Na adresu věřících několikrát poznamenal, aby si uvědomili, že tvoří jen malé procento naší pluralitní společnosti, a že by tudíž neměli požadovat v této oblasti něco zvláštního pro sebe a pro své děti. Zoela samozřejmě předpokládal, že taková koncepce vyhovující většině bude na všech školách povinná a že také všichni učitelé by měli projít speciální přípravou na sexuální výchovu.

Dr. Brzek se ovšem snažil vystupovat jako jeden z nás; průběžně vkládal do své řeči výrazy jako „my křesťané“, „já jako katolík“, „v našem kostele“, „naš pan farář“ a o svém pojetí sexuální výchovy tvrdil, že v zásadě neodporuje křesťansky pojeté výchově. Na druhé straně ale několikrát prohlásil, že morální učení církve klade na člověka příliš přísné požadavky, že jejich splnění je často nereálné a že mnozí věřící jsou pak v sexuálním životě nešťastní. Těmi přísnými a nereálnými požadavky mínil hlavně předmanželskou čistotu a přirozené plánování rodičovství. Řekl dokonce, že katolická církev nyní v oblasti morální nauky prožívá něco podobného jako kdysi v oblasti přírodních věd při procesu s Galileim.

Dr. Brzek se v Přerově nedočkal většího odporu, i když ho možná na „zbožné Moravě“ očekával. Pouze přítomný kněz zachránil čest katolíků a oponoval

mu moudrými slovy církve o hříchu, pokušení, zlém duchu a svobodě dětí Božích. My jsme se odvážili pouze namítnout, že platí-li demokracie, pak mají rodiče právo zajistit dětem výchovu podle svého přesvědčení a zřizovatelé škol (např. církevních) zase zvolit koncepci výchovy podle zaměření školy. Dr. Brzek však označil taková přání za podivná. Několikrát promluvil o „hrstce fundamentalistů“, kteří „odmítají jakoukoliv sexuální výchovu“, protože prý „sami mají neuspořádaný rodinný a sexuální život“. Jakmile upřesnil, že myslí členy Výboru na obranu rodičovských práv, považovali jsme za nutné jej upozornit, že tohle se snad netýká jmenovaných lidí, z nichž některé osobně známe. Reagoval profesionálně: „Já jsem je nevyšetřoval.“

Dr. Brzek nevyšetřoval ani členy Výboru na obranu rodičovských práv, o nichž se po celou dobu neuctivě vyjadřoval, ani nás, kdo máme starost o své děti a odmítáme se klanět šelmě a její soše. Domníváme se totiž, že současná expanze sexuality není tak všemocná a že není důvodem k tomu, aby se věřící v oblasti sexuální výchovy přizpůsobovali pohanské morálce sekularizované společnosti. Nejsme proti sexuální výchově, ale proti tomu, aby byla jednotná a povinná. Jsme-li podivní nebo fundamentalisté, nevíme; víme jen, že i v této oblasti se snažíme řídit svým svědomím. A to nám radí poslouchat více Boha než lidi.

Karel Komárek

Rodiče jsou první, kdo mají odpovědnost za výchovu svých dětí. Tato výchova vyžaduje, aby se děti naučily odříkání, zdravému úsudku a sebeovládání, což jsou podmínky každé pravé svobody. Rodiče mají učit děti, aby podřizovaly hodnoty hmotné hodnotám vnitřním a duchovním. Rodiče mají velkou odpovědnost za to, aby dávali dětem dobrý příklad.

(Katechismus katol. církve 2223)

Posvátný sněm připomíná všem pastýřům duší velmi vážnou povinnost učinit všechno pro to, aby byla všem věřícím umožněna křesťanská výchova, především však mládeži, neboť ona je nadějí církve.

(Gravissimum educationis 2)

Zatímco humánní vědy, podobně jako všechny experimentální vědy, rozvíjejí empirický a statický pojem „normálnosti“, víra naproti tomu učí, že taková normálnost nese v sobě stopy pádu člověka, který ztratil svůj původní stav, čili je poznamenána hříchem. Jen křesťanská víra ukazuje člověku zpětnou cestu „k začátku“ (srov. Mt 19,8), která je často odlišná od cesty empirické normálnosti. V tomto smyslu nemohou být vědy o člověku, přes velkou hodnotu poznatků, jež poskytují, pokládány za rozhodující ukazatele morálních předpisů. Jen evangelium zjevuje plnou pravdu o člověku a jeho mravní cestě ... Fakt, že někteří věřící jednají, aniž by se řídili učebním učitelského úřadu církve, anebo chybně považují za morálně správné jednání, které jejich duchovní pastýři prohlašují za odporující Božímu zákonu, nemůže být platným důvodem pro odmítání morálních předpisů, kterým učí církev ...

(Veritatis splendor)

Poplach z USA

SIV virus ohrožuje ženy užívající antikoncepční pilulky

New York (P. Mas.) Virus SIV, velmi podobný AIDS, ohrožuje ženy, které užívají antikoncepční prostředky působící na základě progesteronu a jeho derivátů. Poplach způsobila studie doktora Marxe Presta z New York University, kterou publikovalo světoznámé manhattanské výzkumné středisko Aaron Diamond AIDS Reserch Center.

Progesteron je hormon, který přirozeně produkují vaječníky. Některé farmaceutické podniky využívají buď přímo tohoto hormonu nebo jeho syntetických forem jako Progestins k výrobě všeobecně rozšířených antikoncepčních prostředků. Podle studie doktora Marxe ovšem tyto látky mají jako vedlejší účinek oslabení vnitřní poševní blány, a tak vystavují daleko vyššímu nebezpečí nákazy virem SIV, který je velmi podobný viru HIV způsobujícímu onemocnění AIDS.

Výzkum proběhl v posledních měsících nejprve na pokusných opicích a, vzhledem k jeho výsledkům, lékaři rozhodli ihned pokračovat s pokusy na lidských tkáních, aby se tak co nejdříve jasně ověřilo nebezpečí, které, jak se zdá, hrozí ženám užívajícím tento druh antikoncepčních prostředků. Podle doktora Marxe existuje rovněž značná pravděpodobnost, že progesteron a jeho deriváty vystavují zvýšenému nebezpečí onemocnění AIDS, protože oslabení obranných mechanismů vzhledem k nakažení virem SIV má obdobnou platnost i vzhledem k nakažení smrtelně nebezpečným virem HIV.

cím tento druh antikoncepčních prostředků. Podle doktora Marxe existuje rovněž značná pravděpodobnost, že progesteron a jeho deriváty vystavují zvýšenému nebezpečí onemocnění AIDS, protože oslabení obranných mechanismů vzhledem k nakažení virem SIV má obdobnou platnost i vzhledem k nakažení smrtelně nebezpečným virem HIV.

Zejména ve Spojených státech se jedná o velmi závažný problém, protože užívání prověřovaných antikoncepčních prostředků je poměrně značně rozšířeno. Přímou se jedná o dva antikoncepční prostředky: Depo Provera a Nordplant, vyráběné v Pharmacia end Upjohn a v Laboratoriu Wyeth-Ayerst. První antikoncepční prostředek užívá pravidelně je-

den a půl milionu Američanek a druhý více než milion, jedná se tedy o více než dva a půl milionu osob vystavených značnému riziku nakažení virem SIV a virem působícím onemocněním AIDS.

Výrobci výše zmíněných antikoncepčních prostředků tváří v tvář výsledkům výzkumu nevydali žádné prohlášení, které by tyto výsledky popíralo. Oba výrobci prohlásili, že až na základě výsledků pokusů na lidské tkáni je možno podniknout příslušné kroky, a rovněž konstatovali, že jejich produkty mají sloužit pouze k vyloučení otěhotnění a není tedy vyloučeno, že jako vedlejší efekt působí oslabení obranných mechanismů organismu proti nakažení nemocemi, proti nimž je jedinou účinnou obranou buď zdrženlivost nebo věrnost. Obě farmaceutické společnosti projevily vážný zájem spolupracovat na dalších výzkumech, které by v dohledné době daly definitivní odpověď.

L'Avenire 7. 5. 1996

Přel. Dr. C. Pospíšil

(Pozn. red.: Jednou dají za pravdu Pavlu VI., že v encyklice Humanae vitae viděl daleko do budoucnosti, a to nejen v morální oblasti.)

S vděčností vzpomínáme na **Mons. ThDr. Leopolda Dýmala** a připomínáme si první výročí jeho úmrtí mši svatou v 18.00 hod. v kostele Panny Marie Sněžné.

Narodil se 13. 11. 1914 v Radvanicích u Přerova. Na kněze byl vysvěcen 5. 7. 1939 v Olomouci. Působil ve více farnostech olomoucké arcidiecéze. V letech 1968–70 byl rektorem semináře v Olomouci, od r. 1970 až do odchodu na odpočinek dómským farářem.

Mariánský ctitel, neúnavný bojovník za svobodu dětí Božích, za práva a nezávislost církve **P. ThLic. Vincenc Šalša** se narodil 19. května 1916 v Kostelci u Kyjova. Svých osmdesátin se již nedožil. Je pohřben ve Všebovicích od letošního ledna a očekává vzkříšení z mrtvých i naše modlitby.

Pout' celé salesiánské rodiny včetně dobrodinců a přátel Dona Boska k Panně Marii na Svätý Hostýn se koná v sobotu 25. května 1996. (V plánu poutí na Sv. Hostýn v r. 1996 byl mylně uveden termín této salesiánské pouti až 8. června 1996.)

Program: v 9.00 hod. pobožnost křížové cesty – setkání u 1. zastavení staré křížové cesty; **v 10.00 hod.** koncelebrovaná mše svatá v bazilice. Kromě zpěvu poutníků bude zpívat sbor „Sdružení laiků Dona Boska“ z Havířova; **12.00 – 15.00 hod.** setkání jednotlivých větví a skupin salesiánské rodiny s vlastním programem, pro děti do 13 let bude připraven salesiánský program; **v 15.00 hod.** závěr pouti v bazilice. Z Bystřice p. Hostýnem bude posílána kyvadlová doprava na Sv. Hostýn.

Omlouváme se za chybnou informaci z minulého čísla v rámečku s podtitkem na straně č. 5 dole. Fotografie na titulní straně se pochopitelně netýká korunovace sochy Panny Marie Žarošické, která proběhla v bazilice, ale korunovace milostného obrazu ze Svatého Kopečka. Za tuto tiskovou chybu se vám omlouváme.

MARTA VONDRÁKOVÁ

Křesťanská cestovní kancelář

MISIE

751 03 Brodek u Přerova č. 36
tel.: Přerov 0641/941 80

LA SALETTE-VADUZ-LUZERN-ŽENEVA-CHAMONIX

Plná penze v La Salettě.

Termín: 12. – 17. 6. 1996

Cena: 4 996,- Kč

LURDY – ŽENEVA – MONTE CARLO

Plná penze v Lurdech.

Termín: 18. – 24. 7. 1996; 30. 7. – 5. 8. 1996

Cena: 5 962,- Kč

LURDY – FATIMA – MONACO – ŽENEVA

Plná penze v Lurdech a Fatimě.

Termín: 2. – 13. 7. 1996

Cena: 9 896,- Kč

POUTNÍ MÍSTA BELGIE, NĚMECKA, FRANCIE

Termín: 21. – 27. 6. 1996; 13. – 19. 8. 1996

Cena: 5 995,- Kč

VELKÁ POUŤ DO MEDJUGORJE

Termín: 20. – 25. 5. 1996; 23. – 28. 9. 1996

Cena 1 895,- Kč + 27 DM

PORTA CATHOLICA 96 proběhne ve dnech 6. – 7.

července v klášteře sv. Prokopa na Sázavě. Zároveň zde proběhne i soutěž rytmických písní o sv. Vojtěchu. Zájemce o účast žádáme o zaslání přihlášky s potřebnými údaji: počet členů, texty písní, notový záznam či nahrávku, požadavky na techniku, počty míst k přespaní s časovým upřesněním (od – do, Pa, So, Ne – spacáky a karimatky s sebou), počet snídaní a obědů (So, Ne).

Přihlášku zašlete nejpozději do 15. června 1996 na adresu: P. Jan Pata, Římskokatolická farnost sv. Prokopa, 285 06 Sázava – Černé Budy 75

SÁZAVA

Poutníky, kteří chtějí mít vlastní mši svatou v areálu klášteře sv. Prokopa na Sázavě, žádám, aby napsali nejméně 14 dní předem, neboť klášter i kostel byl zabrán v r. 1951 státem a nebyl dosud vrácen. Musím proto vždy vše předem hlásit správě zámku. Telefon zatím na faře není.

Adresa: P. Jan Pata, Římskokatolická farnost sv. Prokopa, 285 06 Sázava – Černé Budy 75

Seslání Ducha svatého – neděle 26. 5. Jan 20, 19–23

Ten „dech“ závanů Ducha svatého jsme už jistě pocítili. Od apoštolů jde církví přes biskupy a kněze dál – a nás dosáhne v každé svátosti smíření. Dech Ducha, který tvoří všechno nové – i v nás, i ve mně. To je až neuvěřitelně dobrá zpráva, ale zaručeně pravdivá. Mohu na ní stavět.

Pondělí 27. 5. – 1Petr 1,3–9

Víra – drahocennější, vzácnější než zlato. Víra – jako lano, které mne spojuje s Kristem zachráněním, s tím, který mne vytahuje z bída. Pevnost víry – lana je zkoušena: pokušením, hříchem, malomyslností, protivenstvím, překážkami. Pokaždé, když zjistím, že víra vydržela (i když já jsem třeba ve všem neobstál), mám k ní zase větší důvěru a víc si ji cením.

Úterý 28. 5. – Mk 10,28–30

Bůh je poslední, kdo by nás chtěl „ochuzovat“. Vždyť je Dárcem všeho! Jen dává těm, kteří „všechno opustili“ (protože milují Boha více než sebe a následují Krista) dary, které předčí to, co je dobré z pohledu lidí.

Středa 29. 5. – Mk 10,42–45

Hezky se to čte, ale líbila by se mi opravdu v praxi tato „skluzavka“? Nebyť nepostradatelným pomocníkem, ale sloužit tak, až dám svůj život (své šance, své vyhlídky, nároky, požadavky ..., ale i to, co mi po právu patří) bez návratu zpátky? Naráz by to ovšem bylo nejspíš sebezníčení až sebevražda. Ale jako cesta, na které se jde stále kupředu, je to následování. S veselou tváří?

Čtvrtek 30. 5. – Mk 10,46–52

Člověk byl stvořen s očima, které vidí. Bartimeus tedy nechtěl od Ježíše nic nenáležitěho ani něco navíc, když chtěl vidět. A Ježíš dal věc do pořádku, tedy do Božího řádu. Třeba jsem už podobnou zkušenost jako Bartimeus udělali. Ale není i v tom případě teď čas slyšet: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ – a zareagovat jako Bartimeus?

Pátek 31. 5. – Mk 11,12–14

Jak mohl svěst hlad Ježíše k hněvu s tak ošklivým důsledkem? To je zase jen uvažování „zdola“. Smysl události takové uvažování přesahuje: Běda křesťanu, který jen neplodně konzumuje Boží milosti. „Zelet“ příslušnosti k církvi ho nezachrání.

Sobota 1. 6. – Mk 11,23–26

Teď mám možnost vyprosit si dar víry pro konkrétní křesťanský zásah (Ježíš má na mysli zvláštní dar víry, ne víru všeobecnou!). Ale splnění mé prosby je vázáno na odpuštění. Nejde o akt pouhé lidské vůle, ani to neznamená vygumovat z paměti poklesky druhých. Jde o milost – ovoce pravé lásky k Bohu a k bližním.

Neděle 26. května slavnost Seslání Ducha svatého	– 1. čt.: Sk 2,1–11 Ž: 104 (103),1ab+24ac.29bc–30.31+34 2. čt.: 1 Kor 12,3b–7.12–13 Ev.: Jan 20,19–23	odp.: srv. 30
Pondělí 27. května nezávislá památka sv. Augustina z Canterbury	– 1. čt.: 1 Petr 1,3–9 Ž: 110,1–2.5–6.9+10c Ev.: Mk 10,17–27	odp.: 5b
Úterý 28. května férie	– 1. čt.: 1 Petr 1,10–16 Ž: 97,1.2–3ab.3cd–4 Ev.: Mk 10,28–31	odp.: 2a
Středa 29. května férie	– 1. čt.: 1 Petr 1,18–25 Ž: 147,12–13.14–15.19–20 Ev.: Mk 10,32–45	odp.: 12a
Čtvrtek 30. května nezávislá památka sv. Zdislavy	– 1. čt.: 1 Petr 2,2–5.9–12 Ž: 99,2.3.4.5 Ev.: Mk 10,46–52	odp.: 2c
Pátek 31. května svátek Navštívení Panny Marie	– 1. čt.: Sof 3,14–18 nebo Řím 12,9–16a Iz 12,2–3.4bcd.5–6 Ev.: Lk 1,39–56	odp.: 6b
Sobota 1. června památka sv. Justina	– 1. čt.: Jud 17.20b–25 Ž: 62,2–3a.3b–4.5–6 Ev.: Mk 11,27–33	odp.: 2b

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	26. 5.	27. 5.	28. 5.	29. 5.	30. 5.	31. 5.	1. 6.
Antifona	679	1150	1166	1181	1768	1378	1708
Žalm	783	783	783	784	783	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	679	1151	1166	1182	1376	1378	1708
Antifony	680	1151	1167	1183	1198	1379	1229
Žalmy	813	1152	1167	1183	1199	813	1229
Kr. čtení a zpěv	680	1155	1170	1186	1770	1380	1710
Antifona k Zach. kantiku	680	1155	1170	1186	1376	1380	1385
Prosby	680	1155	1171	1186	1771	1380	1711
Záv. modlitba	681	1375	1171	1187	1377	1381	1385
Modlitba během dne:							
Hymnus	643	1156	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	681	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	682	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	683	1159	1175	1190	1206	1381	1236
Záv. modlitba	684	1159	1175	1191	1206	1381	1236
Nešpory: SO							
Hymnus	641	641	1160	1176	1192	1377	742
Antifony	676	685	1161	1177	1193	1208	743
Žalmy	676	685	1161	1177	1193	1209	743
Kr. čtení a zpěv	678	686	1164	1180	1196	1777	745
Ant. ke kant. P. M.	678	687	1164	1180	1196	1377	745
Prosby	678	687	1165	1180	1196	1778	745
Záv. modlitba	679	681	1375	1181	1197	1377	749
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

